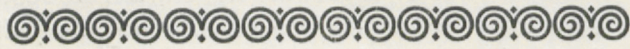

turélet bús vigasztalanságának közvetlen tapasztalásából merített igazságok ezek, melyet éppen a vidéki kultúra zászlaja alatt született „Kultúra“ hasábjain kellett feljegyeznünk.

Szerelem.

Irtta: Bodor Aladár.

Nem is téged szeretlek;
Sem fátylas kacagásod,
Sem halk, finom sírásod,
Sem bús szemed nem vert meg,
Sem friss csókod nem vett meg.

Sem hideg megtiltásod,
Sem lázadt átadásod,
Sem macskatalpú titkod,
Min körmöd átszúrt ift-off,
Alám vermet nem ásott,
Nem dajkált s nem vadított.

Nem vagy más lelke mása;
S kevés vagy hívságomnak,
Hogy az enyémmek mondnak;
Nem tebeléd van ásva
Kéjek s kínok forrása.

Én vagyok vérző kútja
Kéjnek, kínnak, delejnek,
Mely lelke végigfutja.
Általam vagy. Ilyennek:
Kéjnek, kínnak, delejnek
Mind, mind én szültelek meg.

Én szültelek szentségnek
S nagyszerű rendbontónak;
Lopott tűzed, lopó nap,
Belőlem hullt rád, s fényed
Megtört prizmánom tört meg
Hétséges színzenének.

Bened magam öleltem
Magam lelkét csókoltam;
Ürügy voltál, hogy lelke
Szent kétségbe esetten
S kéjjel eggyéforrottan
Gyűlöljön és szeressen.

Mint aki egy vércsöppjét
Újján tüvel kiszűrja,
Gyönyörködik rajt fájjal
S aztán önnön szájával
Magába issza újra.

453

Alfred de Musset.

Irtta: dr. Barna János.

Sand George! Csodálatos ígézet van e szavakban. Tüzes szerelem cseng ki nevének minden betűjéből. Sejtelmes vágyak kelnek életre és mintha előffünk állana a finom vonású, édes arcú asszony, aki csábos mosolyával a szerelemnek minden boldogságát, de egyúttal minden gyötrelmét is kínálja a mámoros hangon esengő férfiaknak. Mennyien áldoztak patyolat testének bársonyos oltárán s szívták ajkáról a szerelmet, a részegítő, az üdvöt adót. Lábainál látta heverni a legkiválóbbakat. De csókjainak izzó tüze után ott maradt a lélek mélyén valami fájó és égető seb, amelyre nem volt gyógyír, balzsam. Féktelen szerelmének izzó poklában összeégtek, halálra váltak a legnagyobb lelkek is. Tönkrementek és nem volt más vigasz számukra, hogy feledni tudják a lázas éjszákak sorvasztó csókjait, mint az abszint. A vértől vereslő csókokat fölváltotta a zöldszemű szörnyetegnek, az abszintnak ölelése, hogy azután teljesen tönkre tegye, kifossa, lezülessze azt, akít hatalmába kerített.

Ez volt tragédiája Musset Alfrednak is. Lelkét először véresre marta, majd feketére perzselt Sand George sorvasztó szerelme s mikor ez a szerelem lassan kezdett foszlani, karjaiba kapta az abszint és hamar végzett vele. Igaz, hogy Sanddal való ismeretsége előtt is szerette a fehér és zöld színű szesz italokat, de szerelmi viszonyuk összeomlása előtérbe tolt a vészhozó szenvedélyt.

Sand George és az abszint ezek tették tönkre a költőt és embert egyaránt; de viszont ezeknek tudható be, hogy Musset egyike lett Francia ország legnagyobb költőjének.

Enélkül a két nagy szenvedély nélkül is alkotott volna ugyan kiváló Musset, de a nagyságnak arra a szédítő magaslatára, amelyre feljutott, nem tudott volna ezek nélkül fölemelkedni. Maradandó és örökbecsű művek megírására képtelen lett volna és a feledésnek szürke pókhálója hamar bevonta volna nevét s elhomályosította volna költői hírnevét. A költészet iránt érzett szeretet és az alkotás

454